

PARROQUIES@ARENYS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

12 MAIG 2020 - DIMARTS V DE PASQUA / A - NÚM. 48

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Ac 14, 19-28

Anunciaren a la comunitat el que Déu havia fet junt amb ells

· Salm responsorial
Sl 144

R. Que els vostres fidels,
Senyor, proclamin la glòria
del vostre regne

· Evangeli
Jn 14, 27-31
Us dono la meva pau

SANTORAL

Sant Pançaç
Sant Domènec de la Calçada
Sant Nereu
Santa Flàvia Domitila

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Romà Parera Mas
Consol Serrat Pastells
Susanna del Arca Gracia
Pepita Sellés (37è aniversari)

- Preguem junts:

Perquè el Senyor ens faci
descobrir la comunió entre
nosaltres, la unitat que està
per sobre de qualsevol divisió

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, acabo amb el comentari de les lectures del diumenge amb el llibre dels Fets dels Apòstols, on veïem com la primera comunitat, que anava creixent, es va veure obligada a tenir imaginació per organitzar-se segons la necessitat del moment.

Què en podem aprendre? Doncs, crec que dues coses. D'una banda, ens mostra una comunitat totalment viva, una comunitat en ple creixement i que, de sobte, es troba que està desbordada. Aquella comunitat no podia continuar amb les mateixes estructures de sempre i decideixen fer una reflexió. I és justament aquest acte de reflexió el que ens hauria de fer aturar. És cert, em direu, que nosaltres no estem desbordats per una multitud de gent, però sí que podríem dir que vivim amb tristesa la manca de pastors, la manca de capellans. Per això us invito cada dia a pregar perquè no faltin aquestes vocacions. Però al mateix temps que fem aquesta pregària, no hauríem d'aprendre nosaltres també d'aquells primers cristians? ¿No ens passa també a nosaltres avui, a la nostra església que fa camí a Girona, que moltes de les nostres estructures ja no són funcionals en una societat que evoluciona tan ràpidament? ¿No podríem dir també nosaltres, com aquells cristians del començament, que ens cal buscar noves maneres de fer arribar l'evangeli i la solidaritat cristiana al nostre món, al nostre poble? Són preguntes que costen de fer, ja ho sé, però suposo que són preguntes que vosaltres també us heu fet. I les respostes generen incertesa i dubte. Jo també, com molts de vosaltres, soc conscient que hem de canviar, que ens cal una renovació profunda, que ens cal tornar a situar al Crist i la vida sacramental i de servei al centre de les nostres vides, però... com fer-ho? Ens toca a tots de discernir-ho. I potser convé tornar a donar valor els ministeris a l'interior de l'església, com van fer aquells primers cristians que van tenir la força d'instituir un nou ministeri, el ministeri de diaca, que forma part del sagrament de l'ordre. Però això ja és un altre punt, i en parlarem aquest dijous, perquè demà, Mare de Déu de Fàtima, ens aturarem de nou en Maria.

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 14, 27-31)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Us deixo la pau, us dono la meva pau. No una pau com la que dona el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu».

COMENTARI

Continuem amb aquest evangeli de Joan, que a vegades pot semblar difícil d'entendre, però que avui és ben clar. Ens torna a recomanar que els nostres cors s'asserenin, però ens dona dues recomanacions: Guardar la pau i no acovardir-se. Perquè ser persones pacífiques no vol dir ser persones porugues. No. La persona pacífica és aquella que té el seu cor en pau, que ha reflexionat sobre el sentit de la vida, que s'ha acceptat i perdonat i ha perdonat als altres. La persona pacífica és aquella que estima, es deixa estimar i és coherent amb si mateix i amb el què predica. Però a més, de tot això, el pacifisme cristià hi afegeix: la culminació de la pau és la que prové de Jesús. I què vol dir? Doncs que et portarà a viure segons uns valors que moltes vegades no són els del món, i per això la pau cristiana ha d'anar acompanyada d'una enorme valentia, perquè si vols ser coherent amb Jesús, potser et tocarà seguir la seva sort. I això només es podrà fer si un no té por, si un només té confiança en Déu. I res més, i el resum és molt senzill. En moments de dificultats no us acovardiu, perquè Jesús ens ha deixat la seva pau, ens ha promès que tornaria i ens ha deixat la força de l'Esperit Sant.